

(szino)líra

torzósztár

alaphang

már a versbe is úgy kezdek mint modern író a regénybe öt perccel előtte még nem érint meg semmi talán ha főzés közben a konyhába kimenni így a kinti babrás műveleteknek gyakorta az az ára hiába paskol meg valamily lírai ötlet marad a zsírszagban matatásoknak szorongása ha pedig a teremtés álságos illúziója lesz benned erősebb s klaviatúra zörgése közben jobban nekidőlsz a sörnek a folyosón kezdi kanyarjait venni feléd a húsok égett szaga akkor aztán se ebéd se a poézis menet közben összeállt erősen kétes dallama mivel e kettő együtt még nincs jól kitalálva innen az éhségen túli világok kelleme hívogat onnan a vegetatív szisztéma olcsó szelleme lezárva mivel az emészthető anyagokról az emelkedettebb gondolat nem talál kiutat a profi módra elkapott pörkölt az absztrakció felé nem mutatja mását ott a sapiens erőlködne merre a szívárvány nyilván a konstrukcióban is a hiba talán az alaphang kételyében ingadozik a gyorsan szétfoszló galiba mert öregedvén nem érzed már megszállottan az irodalmat közel is van sokszor akire a szakma hallgat a klasszikus meg történelem távol vibráló jeges verem

alapigazság

tanulságos eltűnődni amint az emeletes bunkók reggeltől estig vágják a nemzeti színű szalagot körben kerek fejű kenetteljesen vigyorgó bábuk néhány ügyetlen ollóátadás majd tenyerekből a kamerák felé némi hápogás aztán öntelt mosolyok a pusztába terített asztalok előtt fényezve

a hazug ünnep ezek még nagyobb trógerok mint szörnyű elődeik akik az akciót sem igazából értve puha együttérzéssel a kihajtott népre leköszöntek ráadásul túlságosan jól érzik magukat a modernitás olajozott bűnözése szellőzteti az agyukat és gátlástalanul szórják a torzult igéket mert mire a szerencsétlen új taborok ideérnek ezeknek már aranyból lesz a seggük is no nem az erük az összeharácsolt vagyon mely titokzatos csatornákon rég szétfolyatva s ember legyen a talpán aki ezt a közhelyes demagógiát egyszer alapigazságként is felmutatja minden rendnek malmán ez a letaposott massa örökkön húzni fog így sosem lesz már átértelmezve a hatalom a hierarchiákban valami kiiktathatatlan komponens őselemként büzlik a nagy toposzokban itt is eltűnődik italok közt a jámbor és bár nem tud kitörni a karámból percekig szabadként lebeg

alapismeret

régi közhely hogy nincsenek tiszta képletek izgatott újítoók rád is szólnak néha ha ismételteted mi az egyszeregy pedig félig merész kalandok után nagy tapasztalat a biológiai létrán a bevált alapismeretekig előbb vagy utóbb úgyis visszamész és bár fejed bűbját tapintatosan már kezd beszöni az időrendeket szavatossági címkékkal teletűzdelt penész az egyetemes probléma félúton csak megáll itt némi bölcsesség a beszélgettem a klasszikusokkal patinája és a lepusztult emlékezetek mögött valami irdatlan magány melynek tiszteletére olykor a jobb érzésű pöcs is merengve visszajár szemben a világhálót buherálók cinikus tekintetükből legfeljebb a részvét halvány derengése az elfogadható alapanyag de hát ilyenek voltunk mi is közel fél évszázada noha fékezettebben gomolygott bennünk a harag hogy ezek még mindig élnek s szemérmesen talán az elmúlás félelmében valami kis túlélést remélnék kissé fölstylizálva rendezgetni kezdik az elfeledett ember egykor visszhangosabb életét ebben a harapófogóban lélektanilag milyen nehéz táplálgatni az értelmes lét illúzióját s a kozmosz vak gödrébe belezuhanni félelemtelen